

Ik ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Zijn tegenpleitster was voorafgaande aan de zitting al op hem afgekomen met de mededeling dat ze buikgriep had en zich mogelijk tijdens de enquête zou moeten verontschuldigen. Koud was ze de nabijgelegen toiletruimte ingedoken toen de bode de zaak uitriep. X ging alvast naar binnen met de getuige. Eenmaal binnen bleek de vrouwelijke rechter snotverkouden. Boven haar toga stak een gebreide witte coltrui en ze had, mogelijk als gevolg van haar lichte ongesteldheid, een bloedlijntje op haar bovenlip. Ze keek wat waterig uit haar ogen.

De getuige meldde benauwd dat ze liever niet aangestoken wilde worden. Toen ook de advocate arriveerde konden ze van start. Rechter en advocate kuchten, proestten en snoten zakdoekjes vol en werden van tijd tot tijd door de griffier voorzien van water. X vermoedde dat de bacillendichtheid in de enquêtekamer nu was gemaxi-

maliseerd. Hij verontschuldigde zich na het verhoor van de eerste getuige even om een kop automaatkoffie te halen. Op zijn 'Moet ik voor iemand nog iets meebrengen?' werd alleen maar gesnotterd. Hij was net op tijd terug om de volgende getuige de eed te horen afleggen en diens verhaal aan te horen. De rechter deed het onder omstandigheden naar behoren. Hij hoefde nauwelijks in te grijpen en zijn gedachten dwaalden af.

Hij keek naar het elegante lijntje dat de neus van zijn tegenpleitster verbond met haar bovenlip en bedacht dat ze veel leek op zijn Canadese nichtje maar ook wel op de dochter van zijn huishoudelijke hulp. Hij kwam er niet helemaal uit.

De laatste getuige wilde voorlezen uit eigen werk, maar daar stak hij een stokje voor. De rechter was het met hem eens, al zag hij uit zijn oog-

hoeken dat de tekst waaruit de getuige putte ook daarna nog wel werd geraadpleegd. Moest hij nog melden dat de getuige ook bij de eerdere comparitie in de zaal had gezeten? Nou nee, bedacht hij net op tijd, daar was hij bij de comparitie al over begonnen.

Het dicteren van de rechter naar de griffier ging, naarmate de enquête vorderde steeds moeizamer. Het snot had zich kennelijk genesteld in alle daartoe beschikbare holtes 'Mnieuwe aminea' klonk het nu. De nieuwe alinea kwam er. De allengs steeds beroerder ogende advocate had nog genoeg puf om te proberen de zinsnede 'Ik dacht niet dat er een deal was' te vervangen door 'Ik weet niet of er een deal is gesloten'. Prikkel nooit een zieke rechter, dacht hij nog. De tekst bleef, nadat de getuige in een tweede ronde naar de bestaande versie was geleid, onveranderd. X deed nog een tekst-suggestie op een ander punt; de rechter had haar beste krachten gegeven en wist de, naar zij toegaf, verbetering slechts met moeite in het P-V te vlechten. Ze moest met colletje en al onder de wol, was het voorlopig oordeel van X.

X stelde nog wat vragen. Ja, natuurlijk waren ze relevant; in elk geval kwam er nu in het P-V te staan: 'Op vragen van mr. X...' zodat zijn cliënte, die thuis was gebleven, kon zien dat hij niet uit zijn neus had zitten eten.

Na ruim drie uur waren ze klaar. X wenste eenieder hartelijk beterschap en hoopte dat de lichte hoofdpijn die hij voelde opkomen niet de voorbode was van een geslaagde aanval van de in ruimte mate aanwezige ziektekiemen. Voor de zekerheid waste hij zijn handen nog even in het toilet van de rechtbank. Eenmaal buiten haalde hij een paar keer diep adem.

n

